

ת"פ 52548/07/15 - מדינת ישראל נגד ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ, משה פישר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 52548-07-15 מדינת ישראל נ' ל.מ. שירותי כח

אדם (צפון) בע"מ ואח'

בפני: כבוד השופט יצחק לובוצקי- שופט בכיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד תומר אסף.

נגד

הנאשמים

1.ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ

2.משה פישר

ע"י ב"כ עו"ד אפרת דויטש.

גזר דין

בהתאם להכרעת הדין מיום 10.10.18, הורשעה חברת ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ (להלן: "**הנאשמת**"),
בעבירה של העסקת ארבעה נערים בשעות לילה, לפי סעיף 24 לחוק עבודת נוער, תשי"ג-1953 (להלן: "**חוק עבודת
נוער**") (37 יח' עבירה), ועבירה של העסקת נער יהודי בשבת, לפי סעי' 21 לחוק עבודת נוער (יחידת עבירה אחת).

טיעוני הצדדים:

הנאשמת טוענת, כי יש לראות ב-38 יחידות העבירה בכללן כ"**אירוע אחד**", ולגזור בהתאם עונש כולל, שכן מדובר
בעבירות שנתגלו במועד אחד ובמסגרת ביקורת אחת שנערכה בנאשמת. כמו כן, העבירות כולן נוגעות לאותה מסכת
העסקה, כשבין כל העבירות קיים קשר הדוק. לחלופין, מבקשת הנאשמת לראות ב-38 העבירות כשני אירועים: האחד-
עניינו אישום העסקת הנערים בלילה, השני- אירוע העסקת נער אחד, במקרה אחד, במנוחה שבועית. באשר לנסיבות
הקשורות בביצוע העבירה טוענת הנאשמת, כי יש להתחשב בחלקה היחסי הקטן של הנאשמת בביצוע העבירה, לאור
מעורבותה של רכזת הגיוס, הגב' וונדס, בביצוע העבירות. יש לקחת בחשבון גם את מידת השליטה/יכולתה של הנאשמת
להימנע מהמעשה, שכן הוכח כי בנאשמת נעשו מאמצים רבים על מנת למנוע התרחשותן של עבירות.

באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, נטען כי זכויותיהם הכלכליות של הנערים לא נפגעו ואף שולם להם שכר כשל
בגירים. כמו כן, במרבית המקרים מדובר היה בעבודה של שעות בודדות בלבד (בטווח שעות הלילה כמוגדר בחוק עבודת
נוער).

לטענת הנאשמת, מתחם הענישה המקובל לעבירה הוא בין 2,500 ₪ (שיעור הקנס המנהלי) לבין כ-17,520 ₪ (שיעור
של כ-30% מהקנס הפלילי המרבי).

זאת ועוד, לפי הנאשמת, יש להתחשב בנסיבות האישיות של הנאשמת, כי יינתן משקל לנזקים שנגרמו לנאשמת עקב ביצוע העבירה והרשעתה, כי יילקח בחשבון שיתוף הפעולה המלא מצידה לאורך החקירה. לפי ב"כ הנאשמת על בית הדין להתחשב בכך שאין לה עבר פלילי, ולהתחשב במצבה הכלכלי הרעוע. בנוסף, קיימות נסיבות חדשות המעידות על נטילת אחריות על ידי הנאשמת ומאמציה לחזור למוטב. הנאשמת, חתמה ביום 11.12.18 על הסכם קיבוצי בינה לבין ההסתדרות.

לאור כל האמור, **מבקשת הנאשמת לגזור את עונשה ברף התחתון של הענישה**, ובמסגרת מתחם הענישה המקובל.

המאשימה טוענת, כי מדובר בריבוי עבירות וגם אם ביה"ד יקבע כי מדובר באירוע אחד, הרי שהעונש צריך שיהיה מכפלת המעשים. הקנס המנהלי לעבירה עומד על 2,500 ₪, ובמכפלת המעשים (38), הרי שהרף המינימלי עומד על 95,000 ₪.

הנחת המוצא שנקבע בפסיקה צריכה להיות כפל קנס מנהלי. המאשימה ביקשה להשית על הנאשמת קנס שנע בין 70% ל-90% מהקנס המקסימלי הקבוע בחוק (58,400 ₪ לכל עבירה), כאשר סעי' 33 לחוק עבודת נוער מדבר על כפל קנס (לתאגיד), ועותרת לקנס שלא יפחת מ-1,500,000 ועד ל-1,900,000 ש"ח. כמו כן ביקשה המאשימה, להורות לנאשמת להתחייב התחייבות כספית, להימנע מלעבור עבירות עליהן הורשעה בגובה הקנס המקסימלי, למשך 3 שנים.

ההכרעה:

גזירת עונשה של הנאשמת צריכה להתבצע על פי תיקון 113 לחוק העונשין, אשר קבע מספר שלבים אותם יש ליישם לצורך קביעת העונש:

בשלב הראשון, נדרש בית הדין לקבוע האם מדובר בהרשעה במספר עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר במספר עבירות, האם הן מהוות אירוע אחד, וככל שמדובר באירוע אחד, יש לבחון את שני השלבים הנוספים. בשלב השני נדרש בית הדין לקבוע את מתחם הענישה, אשר במסגרתו ראוי להתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה. בשלב השלישי, יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן לגזור על הנאשמים עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (ר' ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים (8.11.14) (להלן: "פס"ד חדוות הורים").

ריבוי עבירות - אירוע אחד או כמה אירועים:

עוד בטרם נקבע את מתחם הענישה ההולם, יש לקבוע האם העבירות שבהן הורשעה הנאשמת מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, כאמור בסעיף 40 יג לחוק העונשין:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת". (הדגשה הוספה).

סוגיה זו נדונה בבית הדין הארצי לעבודה בפסק-דין חדוות הורים. וכך נאמר:

"לגבי השאלה מהו "אירוע אחד" קיימות מספר גישות. עיון בפרוטוקולים של ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, אשר דנה בהצעה לתיקון 113, מעלה כי הנושא נדון לעומקו, אך לבסוף לא הוספה הגדרה ברורה למונח 'אירוע', וזו הושארה לבתי המשפט בהתאם לנסיבות כל מקרה. (ע"פ 1605/13 פלוני - מדינת ישראל, מיום 27.8.14, להלן: "עניין פלוני"). בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע.פ. 4910/13 ג'אבר - מדינת ישראל, מיום 29.10.14), הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תכנית עבריינית...

במקרה שלפנינו, על אף שמדובר בשישה עובדים, ועל אף שהמחוקק הדגיש בסעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים כי העונש הנקוב בו (לפחות לגבי הסיטואציה

של הימשכות העבירה) הינו "לעובד" - שוכנענו, לפי כל אחת מהגישות שפורטו

לעיל, כי מדובר ב"אירוע אחד" שמוצדק לקבוע בגינו מתחם עונש כולל אחד.

כפי שעולה מהתיאור העובדתי לעיל, מדובר בעבירה של העסקת שישה עובדים ביום נתון באותו אתר; באמצעות אותה חברת כוח אדם; מבלי שהובאו נתונים כלשהם לגבי העסקת העובדים, באופן שיכול ליחד העסקת מי מהם, דוגמת משך ההעסקה; ומבלי שנטען כי ביחס למי מהם נעברו עבירות נוספות.

בהתחשב בכך, לא מצאנו כי יש הצדקה להגדיר לכל אחת מהעבירות מתחם עונש הולם נפרד, והפרדה כזו תהא מלאכותית ומיותרת".

בענין שמש חי (ע"פ 32385-05-14 שמש חי אחזקות נ' מדינת ישראל (13.8.2015) נקבע לאמור:

"המבחן שאומץ ככל הנראה הוא מבחן "הקשר ההדוק" (דעת הרוב ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); להלן: עניין ג'אבר), לפיו כ"אירוע" אחד תיחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן קשר הדוק, דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תכנית עבריינית. בין לפי גישה זו ובין לפי הגישות הנוספות, ובדומה לפסיקתנו בעניין חדוות הורים - שוכנענו כי העבירות שנעברו על ידי המערערים בענייננו מהוות "אירוע" אחד, שמוצדק לקבוע בגינו מתחם עונש כולל אחד. כפי שעולה מחומר הראיות, מדובר ב - 12 עובדים שהועסקו יחד בחברה, והעבירות שבוצעו כלפיהם התגלו במועד אחד ובביקורת אחת שערכה המדינה".

גם במקרה דנן, מצאתי כי אפשר לראות את האישומים כמתייחסים ל"אירוע אחד", הגם שמדובר במספר יחידות עבירה. מדובר ב-4 נערים שהועסקו יחד בנאשמת, הקביעות ביחס לעבודת הנערים נגעה לאותה מסכת העסקה והעבירות שבוצעו כלפיהם נתגלו במועד אחד של ביקורת.

קביעת מתחם הענישה:

בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, על בית הדין לקבוע "מתחם עונש הולם למעשי העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה", ולהתחשב לשם כך "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", הכוללות את הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, מידת השליטה על מעשהו ועוד. כאשר מדובר בהטלת קנס כספי, יש לקחת בחשבון גם את מצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40 לחוק העונשין).

תכליתן של הוראות חוק עבודת הנוער הנוגעות להגבלת העסקתם של ילדים בכלל ושל נערים בשעות הלילה, היא שלא לפגוע בגידולם, בבריאותם או ברווחתם של הילדים והנערים; ולהתאים את חיי העבודה לגיל ולבשלות הילד, תוך הבטחת תנאי עבודה הוגנים. זאת ועוד, הוראות החוק, מטרתן להביא לאיזון בין רצונם של הנערים לכלכל את עצמם מחד, לבין שמירה מפני ניצול הילדים והנערים מצד המעסיקים וההורים.

בעבירות של פגיעה בזכויות סוציאליות של עובדים ככלל ושל נערים בפרט, הרי שבמסגרת קביעת מתחם הענישה, בשקילת הערכים החברתיים, יש ליתן משקל לעובדה כי מדובר באוכלוסייה המצויה בעמדה חלשה, ומחובתו של בית הדין למנוע ניצולם לרעה.

לאחר ששקלתי את כלל נסיבות המקרה הנוכחי: ובייחוד את תכלית חוק עבודת הנוער שנועדה להגן על הילדים והנערים מחד, ואת מספר הנערים שכלפיהם נעברה העבירה מאידך, ואת העובדה כי זכויותיהם הכספיות של הילדים והנערים לא נפגעו, וחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות (שנים 2013-2014), ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה כעולה מגזרי דין שניתנו על ידי בתי הדין האזוריים ובית הדין הארצי - מצאתי כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, עומד

על הרף שבין שיעור כפל הקנס המנהלי (2*2,500 ₪ לכל יחידת עבירה ובסה"כ 190,000 ₪), לבין כ-25% משיעור הקנס המקסימלי המוטל על פי חוק, שבעניינה של הנאשמת עומד על סך כולל של כ-554,800 ₪.

גזירת העונש:

כאמור, לאחר קביעת מתחם הענישה לעבירה, על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לעבירה **במסגרת אותו מתחם**, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. יש לשקול את נסיבות ביצוע העבירה, חוסר השליטה של הנאשמת על עובדת שלה שחפצה להיטיב עם קרוביה, ונטילת האחריות מצידה של הנאשמת מיד כשנודע לה על המקרה.

לאחר שבחנתי את חומרת העבירות שבהן הורשעה הנאשמת, את הצורך להרתיע מביצוע עבירות של העסקת קטינים בניגוד לדין, ומנגד בהתחשב בעובדה כי לנאשמת אין הרשעות קודמות, משלא מצאתי כי במקרה דנן זכויותיהם הכלכליות של הנערים

נפגעו, כי החריגה בשעות העבודה המותרות במרבית המקרים עמדה על שעות בודדות.

כמו גם, בהתחשב בכך שדובר בעובדת מסוימת אצל הנאשמת ששילמה את מחיר ביצוע העבירות בפיטוריה. בהתחשב במצבה הכלכלי של הנאשמת, ובאפשרויות לשיקומה (סעיף 40ח לחוק העונשין), בנסיבות המקרה הנוכחי, על יסוד עיקרון ההלימה ומתוך איזון כלל השיקולים הרלוונטיים לחומרה ולקולה, מצאתי כי יש להטיל על הנאשמת **קנס בסך כולל של 300,000 ₪**, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 30,000 ₪ כל אחד; כאשר הראשון בהם ישולם עד ליום 10.4.19, והיתר באופן רצוף עד לעשירי של כל חודש עוקב.

בנוסף, תחתום הנאשמת עד 31.3.19 על התחייבות להימנע מעבירה על חוק עבודת הנוער, התשי"ג-1953, וזאת למשך 3 שנים מהיום. היה ותבוצע עבירה נוספת בניגוד לחוקים אלו, תחויב הנאשמת באופן מיידי וללא תנאי, בגין כל עבירה בסכום של 50,000 ₪ (לכל עבירה).

לפי בקשת ב"כ הצדדים, גזר הדין ישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"ג אדר א' תשע"ט, 18 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.